

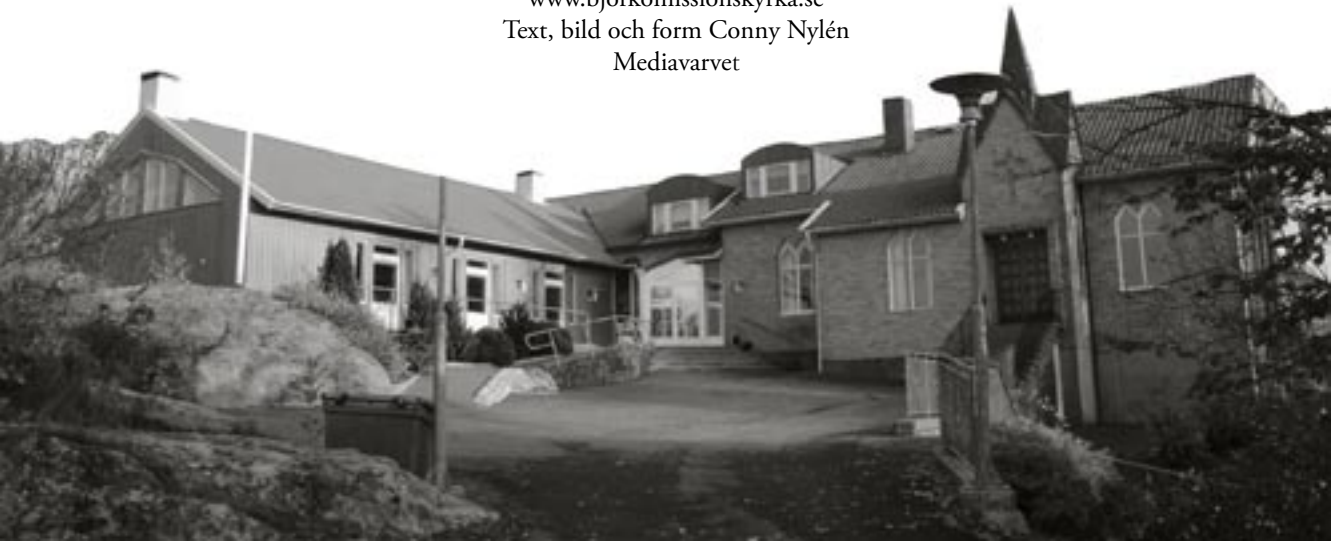
BJÖRKÖ MISSIONSKYRKA 100 ÅR

Sex porträtt om igår, idag och framtiden.

livet

Björkö Missionskyrka
Bäckevägen 31
Box 13
430 94 Bohus-Björkö
Tel: 961709
www.bjorkomissionskyrka.se
Text, bild och form Conny Nylén
Mediavarvet

100 ÅR

De byggde en ny kyrka. Det gamla missionshuset var för litet och nu skulle det bli en riktig kyrka med spira, kyrkfönster och kors på taket. En missionskyrka. De tillhörde läsarna och vandrade den väg som kallas smal mot himlaporten. Nu skulle fler få plats och få del av ordet, sången och kaffet. Året var 1905 och bygget kostade 3 500 kronor. Året därpå hälsades 13 nya medlemmar välkomna till de 67 som tillhörde de redan väckta.

Det har blivit hundra år av möten, kaffekok och predikningar. Hundra årsmöten med bekymmer om framtiden. Bröllop, begravningar, konserter, julottor och scoutinvigningar. Bönesuckrar och ljuständning. Orgelbrus och instiftelseord. Solosång med pianokomp. Och körsång. Tänk så många som övat stämmor. Bas, alt och sopran. Och julsångerna, Bereden väg, Det är en ros utsprungen... Dessa välsignade väggar har fått höra mycket under alla dessa år.

Varje söndag har vi samlats till gudstjänst i Missionskyrkan sedan invigningen 1905. Trötta, trasiga och utslitna har vi alla fått komma och fyllas på av nåden. Av den oändliga kraften som föder oss på nytt. Den klara källan med friskt vatten som ger liv. Vi har fått höra Guds ord. Några har brunnit i anden, andra inte. Några med bekymmer för framtiden, andra som tagit vara på stunden. Gamla, unga. Man, kvinna. Sjuka, friska. Glada, bedrövade. Alla har vi fått del av de heliga gåvorna: ordet, sången, bönen, och gemenskapen. Vi har delat glädje och sorg, bekymmer och lycka, brödet och vinet. Alla har varit välkomna till sin Fader för att äta tillsammans. Han har alltid tagit emot oss och gett nytt liv, förlåtelse för det som varit. Upprättelse och hopp. Vi har en stor Fader, och Moder, som tagit hand om oss under alla livets skiften. Från vaggan till graven. Från dopet till begravningsgudstjänsten.

Gud är stor. Gud är större.

ORDET

BIRGIT ROSENGREN

Mamma var alldeles ifrån sig. Hon hävde sig ut på räcket för att få luft. Alla sa att allt hopp var ute för pappa, mina bröder, Nils och Ingemar, och de andra som var ute med Exide och fiskade på Nordsjön. Den danska sjöräddningen hade gett upp när de inte hörde av dem på sin radio. "Det finns inget hopp Birgit", sa alla efter många timmar av förtvivlan. "Det finns inget hopp".

"**Vi ger det** en timme till, att hoppas", sa jag till mamma. Vi satte oss ner och väntade. Mamma upprepade orden: "En timme har jag lovat Birgit, en timme har jag lovat Birgit". Trettio minuter gick. Inget hände. Ingen kom. Ingen ringde. "En timme har jag lovat Birgit" upprepade mamma. En kvart till. Fem minuter. Fem till. Nu hade timmen nästan gått. Det var då jag hörde orden, de underbara orden jag aldrig ska glömma: "Ur djupen ska jag rädda dig, för att du ska prisa mig. Ur djupen ska jag rädda dig för att du ska prisa mig". Jag var helt övertygad om att de skulle räddas. Mamma upprepade orden: "En timme har jag lovat Birgit, en timme har..." Så ringde telefonen. "Dom lever. Dom har blivit räddade av en norsk båt som navigerat fel" sa en röst i andra änden från Göteborgs radio. "Tack Gode Gud. Tack Gode Gud", ropade jag. Jag visste det. Ur djupen ska jag rädda dig.

Det är ju inte konstigt att jag tror på Gud efter

den händelsen. Gud är mig så dyrbar. Han är min frälsning, fred, kraft, gemenskap och glädje. Jag lever av ordet, varje dag: "I begynnelsen fanns Ordet, och Ordet fanns hos Gud och Ordet var Gud", står det i Johannesevangeliet.

När jag var liten älskade jag höra pappa läsa i Göteborgs Veckotidning om Guds ingripande i vardagen. Han läste om missionärerna i Kongo. Om hur Gud hjälpte dem när de predikade Guds ord. Han läste om hur de åkte ut i byarna på smala och guppiga vägar. De predikade och hjälpte sjuka. Det var fina stunder när jag fick pappa för mig själv och inte småsyskonen la beslag på honom när han kom hem från fisket. I gudstjänsten satt jag bredvid pappa och fick hålla honom i handen.

Sen fick jag en egen Bibel när jag konfirmerades. Jag kunde läsa själv om Guds ingripande och det har jag gjort nästan varje dag sedan dess. Jag tycker mycket om påskberättelserna. Om hur Gud grep in och Jesus uppstod. Han vände ett totalt nederlag till seger. Nu tycker jag att jag lever i Johannesevangeliet. I början av kapitel 14 frågar Tomas Jesus hur de ska känna till vägen när de inte vet vart han ska gå. Då svarar Jesus: "Jag är vägen sanningen och livet" lite längre fram säger han att "han och Fadern är ett". Detta är mig så dyrbart. Jag ber att ordet ska bli levande i mig i min vardag. Detta är mig så dyrbart.

BESLUT

KENNETH FRANZÉN

Jag har bestämt mig. Jag ska aldrig lämna Gud. Även om jag förlorar allt ska jag aldrig lämna Gud. Det bestämde jag när det var jobbigt för några år sedan. Mitt i det jobbiga kände jag mig trygg och omhändertagen. Han öppnade dörren när jag inte klarade det själv. Det var då jag bestämde mig. Jag lämnar aldrig Gud nu när jag äntligen hittat honom efter allt sökande.

Efter att jag fått jobbet som slagverkare i symfonikerna blev livet tomt. Målet jag kämpat för under så många år fanns där inte längre. Det blev som ett vakuum och jag fick tid att tänka. Jag åkte hem till Finspång och hämtade min konfirmanstionsbibel och började läsa. Jag gick också runt i olika kyrkor på söndagarna. Det blev som ett behov. Jag måste ut på söndagsmorgnarna. Smyrna, Saron, Johanneberg och Lutherska. Någon gång gick jag till Betlehemskyrkan också. Till slut kände jag mig någorlunda hemma i Saronkyrkan. Det var på väg dit det hände. Att jag blev en kris-

ten. Eller att jag sa det för första gång. Minns att det var i februari. Det var kallt när jag mötte Anders utanför kyrkan: "Va, ska du gå till kyrkan" sa han. Inte på ett elakt sätt utan med en förvåning över att se mig där en söndagsmorgon. "Ja, det ska jag" svarade jag. Det blev som en bekännelse för honom och mig själv. Jag är en kristen. Det var så jag blev en kristen. Jag letade och fann en tro.

Det var något år senare jag bestämde att aldrig lämna det jag funnit även om jag står där i askan igen. Det är ett beslut: aldrig lämna Gud.

Nu ber jag för varje konsert. För musikerna och dirigenten. Och för publiken. Att vi ska nå fram med musiken. Att vi alla ska bli drabbade av det gudomliga i tonerna. Minns när vi spelade Carl Nielsens symfoni nummer fem i en gammal lada i England. Gud var där alldeles påtagligt. Man kunde känna Guds närvaro. Vi blev som en kanal till det gudomliga. Det var starkt.

ÖVERLÅTELSE

BRITT-MARIE TÖRNQVIST

Överlåtelse. Herre ske din vilja, inte min. Det är bön för mig. Att överlåta mig till Gud och låta honom ta hand om mig. Låta mig bli till välsignelse för andra.

När jag sitter i bilen på färjan brukar jag ofta be: Ta hand om mig idag. Ge mig din välsignelse. Hjälp mig fatta kloka beslut och var med mig i alla sammanträden och alla jag skall träffa idag. För mig handlar det om att lita på Gud, vila i hans stora händer och förtrösta på att det blir bra. Det är klart att det är svårt i livet ibland. Det är upp och ned. Men så är livet för alla, annars skulle det inte vara ett liv. Jag tror inte Gud ger oss större prövningar än han vet att vi klarar av. Det gäller att

hantera problemen efter bästa förstånd. Just nu är det extra tufft på jobbet med alla ombyggnader vi håller på med.

Jag ber till Gud att jag ska kunna möta hyresgästerna på ett bra sätt, särskilt nu när de får det praktiskt besvärligt, då vi byter avloppsstammar i deras lägenheter. Jag ber om tålamod och uthållighet genom denna process. Tror faktiskt att jag ber mer för mig just nu. Det är klart att jag ber för andra, men det är viktigt att vara ledd av Gud, att jag blir påfylld med välsignelse för att kunna hjälpa och stötta andra. Herre ske din vilja inte min. Att överlåta sig åt det gudomliga. Det är bön för mig.

MAGKÄNSLA

TOMMY TILLANDER

Det var i scouterna jag först kände det. Den där goa magkänslan jag kände igen på tonårslägret i Sälen några år senare. Då, i scouterna, visste jag inte att den kom från Gud Fader själv. Men på tonårslägret kände jag det när vi sjöng lovsånger. Det är en fin känsla av att tillhöra Guds stora famn. Det var där, på tonårslägret, jag blev en kristen men jag vågade inte riktigt säga det i skolan. Förresten det var ingen som brydde sig bland mina gamla kompisar.

Det är den goa känslan jag vill förmedla till de som kommer till kyrkan nu när jag jobbar här. Jag vill att de som kommer ska få uppleva det jag gjor-

de när jag gick i scout och tonår. Det är roligt att jobba i kyrkan och få tillfälle att berätta om det jag tycker är viktigast i livet. Om allas lika värde. Om att alla ska respektera varandra för det de är och om att inte sätta sig själv i första rummet. Om att få en levande tro på Jesus. Det är inte alltid så lätt att få med sig alla in till kyrksalen för en avslutning av kvällen. Men när vi äntligen sitter där tror jag att många uppskattar det. Vi brukar kalla det andjakt i stället för andakt.

Jag skulle vilja att kyrkan var ett slags relationcentrum där man får relationen med Gud, varandra och samhället. Dit alla kan komma och hämta kraft.

LÄNGTAN

STEN HÖGBERG

Ja, jag är här, svarade en röst alldeles nära i drömmen. Jag hade frågat om det var Gud jag såg långt där borta som ett stort ljus. Nu kom svaret alldeles nära: ”Ja, jag är här”. Gud var inte långt borta i skyarna utan nära mig. Det var där resan mot Björkö började.

Jag var 17 år och hade blivit döpt. På natten svävade jag långt ute bland stjärnorna i en dröm. Orden i sången ”Jag ska fara bortom stjärnorna, bortom månen, bortom mars”... fanns i huvudet när jag ställde frågan om det var Gud jag såg långt där borta som ett stort ljus. ”Ja, jag är här”, svarade han. Nära mig. Inte lång där borta, som i sången. Efter den natten, då jag också fick veta att det inte finns någon konflikt mellan tro och vetande, började jag förstå Bibeln på ett nytt sätt. Ordet blev mer levande. Gamla välkända bibelord fick en ny innebörd och jag längtade efter att få läsa teologi. Men det blev nej, både på Teologiska Seminariet och hemma. På skolan tyckte de jag var för ung och hemma ville de inte ha en pastor till i familjen. Pappa, som var pastor, hade bränt ut sig och nu ville de inte att jag skulle välja det yrke han blivit sjuk av. Jag fick vänta i 17 år på att börja läsa teologi. Jag utbildade mig till samhällspedagog och jobbade med bland annat grannskapsarbete och

utbildning av ledare innan jag äntligen fick börja läsa teologi 1985. Kände att det var rätt, men fick göra upp med mycket i livet innan jag kunde börja. Blev symtomfri från en tarmsjukdom när jag började på Seminariet på Lidingö.

När jag kom hit till Björkö var det en del av en resa som började den där natten efter dopet. Det hade gått 20 år och nu äntligen var jag pastor och inte bara lillpastor som arbetskamraterna kallat mig lite på skämt.

När jag predikar vill jag inte bara säga det som är självklart utan också försöka hitta det lite ovanliga. Gräva djupt i texten. Jag vill också få folk att fundera själva över ordet. Man skulle kunna kalla det för en slags köksbordsteologi, där frågan är lika viktig som svaret.

Tänk om kyrkan kunde bli en öppen mötesplats som kunde innehålla trons alla liv i en tolerant atmosfär med många perspektiv. Jag hoppas vi kan ta tillvara alla nya sätt att vara kyrka som växer fram. Jag tänker på andligheten på nätet, på alla retreatare och de som hittat pilgrimsvandring som sin väg till Gud. Jag tror också att vi måste bli mer synliga i samhället.

ÄNGLAVAKT

SIGNE ALEXANDERSSON

Jag var bara 58 år när min älskade Karl-Olof fick flytta hem. Det är 29 år sedan nu. Men det har gått. Det är klart att jag sörjt och gråtit, men det går över. Man kan inte sörja ett helt liv. Jag har ett lätt sinne som hjälpt mig. Men jag lever på hoppet att få återse honom en dag.

Minns när vi träffades. Min syster Maria och jag hade varit nere i Skarvik och sett när ångbåten med alla badgästerna gick från Björkö. Jag tror det var halv tio-båten. Där träffade vi Karl-Olof som tog sällskap med oss hem. Vid nabben, som vi säger, gick Maria hem till sig, ner mot kyrkan, och Karl-Olof och jag blev ensamma. ”Ska vi gå till Huvudet”? frågade han. Det kunde jag mycket väl tänka, och så fick det bli. Sen gifte vi oss några år senare, på hösten 1942. Det är 63 år sedan nu i höst. Vi fick 33 år tillsammans. Han dog av en hjärnblödning på Mölndals sjukhus. Begravningen var i missionshuset när sommaren var som vackrast, i midsommarveckan. Minns att en god vän sa

att här ”råder Guds eviga armar”. Ord jag burit med min hela livet.

Även om den direkta sorgen gått över, lever jag på att jag en gång ska få återse honom i himlen. Det blir en fin tillvaro där jag också ska få återse mina kära föräldrar som gett mig min tro. Jag har växt upp med Gud. Pappa sa alltid: ”nu går vi i Guds namn”.

Nu ber jag för varje dag att Gud ska vara med mig när jag går ut med mina dåliga ben. Jag pratar med Gud hela tiden. Var nu med mig när jag går ut. Sen tackar jag när jag kommer hem. Tack för att det gått bra. Det är kanske barnsligt att tänka så men jag förtröstar på Gud hela tiden. Att han ska vara med i allt som sker. Så tackar jag att det gått bra under dagen när jag lägger mig på kvällen. Tack för att det gått bra idag. Dan, min son, brukar säga att ”du har änglavakt mamma”.

Björkö Missionskyrka

1870

Genom samlingar och gudstjänster på Hålsö, där B.C Rodhe predikade, kom Edvard och Olena Larsson från Västergård till tro. Under året kommer fler till tro och en liten grupp troende samlas i hemmen.

1878

Första egna nattvardsfirandet hos Karl Gustafsson, Björkö Huvud.

1883

Första missionshuset invigs. Kostnad: 1800 kronor plus mat och logi för arbetarna. Räknas som Björkö Missionförsamlings födelse.

1894

Väckelse, 22 nya medlemmar välkomna. Predikantbostad byggs.

1905

Det nya missionshuset invigs. Gustaf Söderholm anställs i Bohusläns Missionsförening. Han bosätter sig på Björkö.

1912

Första egna pastorn, Karl Berglund.

1919

129 medlemmar, högsta antalet någonsin.

1945

Beda Nilsson valdes, som första kvinna, till styrelsen.

1950

Seriemöten med Paul Höglid, 13 nya medlemmar.

1954

Sommarhemmet invigs.

1958

Nytt tegeltak och nya gula tegelväggar.

1965

Mötesserie med Arne Höglund, många kom till tro.

1969

Ny SMU-gård invigs.

1983

Björkö Missionsförsamling 100 år, 73 medlemmar.

1995

Skutan invigs, kyrksalen renoveras, ny estrad.